

Ànguelos Sikelianós (1884-1951)

Marxa espiritual

Traducció: Lucas Gonzalvo Valls

Quan vaig llançar el darrer tió a la llar,
(tió de la meva vida tancada dins el temps)
a la llar de la teva nova llibertat, Grècia,
s'enlluernà de cop la meva ànima com si l'espai
fos tot de bronze o com si al meu voltant tingués
la sagrada cel·la d'Heràclit, on molt de temps
forjava els seus pensaments per a l'Eternitat
i com armes els penjava al temple d'Efes...

Idees gegantines, com núvols ardents o illes porpres
en un capvespre mític, s'encenien en la meva ment,
perquè de sobte tota la meva vida s'abrusava neguitosa
per la Teva nova llibertat, Grècia. Així que no vaig dir:

Aquesta és la llum de la meva pira fúnebre...

Soc el tió de la Teva Història, vaig cridar. Cremin, doncs,
com una torxa les meves despulles abandonades, perquè caminant
amb pas ferm, amb aquesta torxa, fins a la darrera hora,
s'il·luminin finalment tots els racons de l'ecumene,
perquè pugui obrir camí a l'ànima, a l'esperit, al Teu cos, Grècia.

Així vaig dir, i vaig avançar
sostenint el meu fetge encès cap al Teu Càucàs,
i cadascuna de les meves passes era la primera,
i era, creia, la darrera,
perquè el meu peu nu s'enfonsava en la Teva sang,
perquè el meu peu nu ensopegava amb els Teus cadàvers,
ja que el cos, el meu rostre, tot el meu esperit s'emmirallava,
com en un llac, en la Teva sang.

Allà, en un mirall escarlata com aquell, Grècia, mirall insondable,
mirall de l'abisme, de la Teva Llibertat i la teva set,
em vaig veure a mi mateix, feixuc, creat amb fang vermell,
un nou Adam de la més nova Creació
que cal que sigui creat per a Tu, Grècia.

I vaig dir:

Ho sé, sí, que també els Teus Déus,
els Olímpics, s'han convertit en fonament tel·lúric,
perquè els vam enterrar ben al fons, a fi que els estrangers no els trobessin.
I el fonament s'ha fet dues, tres vegades més fort
amb tot els ossos que els nostres enemics hi han amuntegat...
I també sé que per a les libacions i la promesa
del nou Temple que hem somiat per a Tu, Grècia,
nits i dies tants germans s'han donat mort els uns als altres,
com xais no han estat mai morts per Pasqua...

Destí, el Teu Destí fins a les entranyes
és també el meu i per l'Amor, pel gran Amor creador
heus ací que la meva ànima s'ha enfortit,
s'ha enfortit i ja se submergeix tota ella en el fang
i en la Teva sang, per crear el nou cor
necessari per a la Teva nova lluita, Grècia.
El nou cor que amb prou feines he tancat a dins del pit
i amb què invoco avui tots els companys:

Endavant! Ajudeu-nos a alçar el sol per damunt de Grècia.
Endavant! Ajudeu-nos a alçar el sol per damunt del món.
Perquè, ja ho veieu, la seva roda s'ha ben endinsat en el fang,
i, ja ho veieu, el seu eix s'ha ben enfonsat en la sang.
Endavant, nois, que el sol no pot tot sol alçar-se,
empenyeu amb el genoll i el pit per treure'l del fang,
empenyeu amb pit i genoll per treure'l de la sang!
Mireu, ens recolzem al seu damunt, germans seus de sang.
Endavant, germans, és ell qui ens ha salvat amb el seu foc,
endavant, endavant, la seva flama també ens envolta, germans meus!

Endavant, creadors! La Vostra aclaparada empenta,
sosteniu-la amb caps i peus, que no s'enfonsi el sol.
Ajudeu-me i resistiu, germans, que no m'enfonsi alhora.
Perquè ja és damunt i dins i al meu voltant.
Perquè ja giro amb ell en un sagrat Vertigen...
Les gropes de milers de braus en sostenen la base, àguila bicèfala,
i damunt meu estén les ales i ressona el seu xiscle,
vora la meva testa i dins la meva ànima,
i el lluny i l'a prop ja són per a mi una sola cosa...
M'envolten profundes Harmonies inaudites,
endavant, companys, ajudeu el sol a alçar-se i convertir-se en esperit!

S'acosta el nou Verb que tot ho banyarà
en la seva nova flama, ment i cos, acer massís...
La nostra terra ha estat prou adobada amb carn humana...
Grassa i fèrtil, perquè no permetem que els nostres cossos
s'eixuguin d'aquest bany profund en la seva sang més ric,
més intens que tota pluja tardorenca.
Demà que surti cadascú amb dotze parelles de bous
per llaurar aquesta terra amarada de sang...
Que floreixi el llorer damunt d'ella i creixi un arbre de vida,
i que la nostra Vinya s'estengui fins als confins de l'ecumene...

Així, quan vaig llançar el darrer tió a la llar
(tió de la meva vida tancada dins el temps),
en la llar de la Teva nova Llibertat, Grècia,
de sobte es va revifar poderós el meu crit, com si l'espai
fos tot de bronze o com si al meu voltant tingués
la sagrada cel·la d'Heràclit, on molt de temps
forjava els seus pensaments per a l'Eternitat
i com armes els penjava al temple d'Efes,
tal com jo Us cridava, companys.

Ànguelos Sikelianós. 1968. «Πνευματικό εμβατήριο», *Λυρικός βίος Ε'* [«Marxa espiritual», *Vida lírica V*]. Atenes: Ίκαρος.